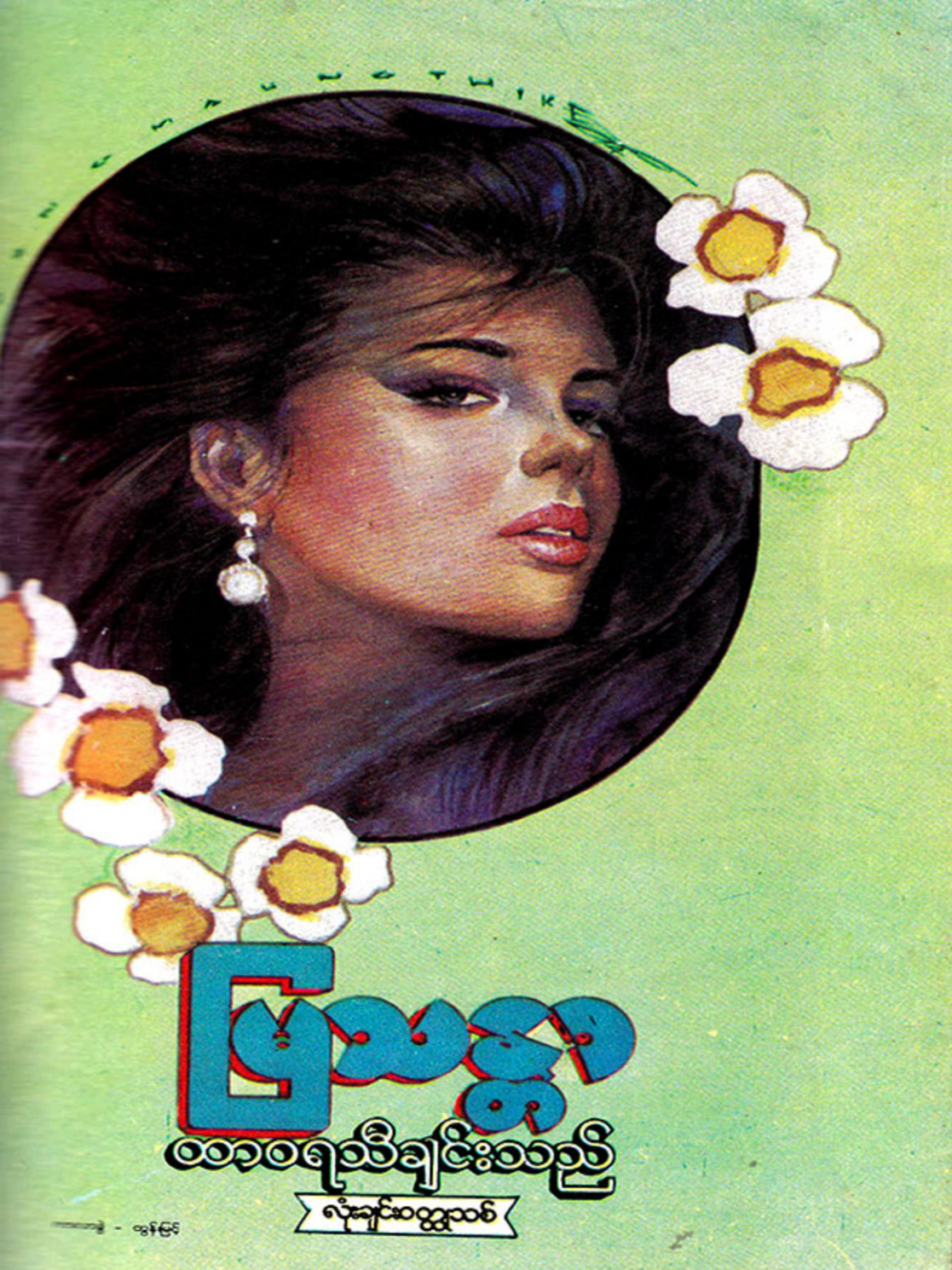

မြသမ္မာ
ဝတ်စုံရသီချင်းသံဃာ

လိုချင်သတ္တဝါ

အခန်း (၁)

အချစ်ဖူးငုံ

နဲ့နဲ့ကိုယ်ပြင်ဆင်းရပ်သွင်ကို ကောင်းကင်မိုးမြေ ပတ်မျှဖွေ၍ ရှာ
လေနှံ့ဘိ ဘက်မရှိသည့် (နဝဒေး)

တစ်ခါကြည့်ပြီး နောက်တစ်ခါ ထပ်မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်သဖြင့် နောက်
ကြည့်မှန်မှ တစ်ဆင့် ကားမောင်းနေရင်း မကြာမကြာ ကြည့်မိသည်
။

ဖြောင့်ဖြူးလျက်ရှိသော အဓိပတိ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ဖြည်းဖြည်း
မောင်းရင်းက နောက်ကြည့် မှန်မှ တစ်ဆင့် မမြင်ရတော့သည့်အထိ ကြ
ည့်မိသည် ။

မမြင်ရတော့လည်း ရင်မှာ နှမြောသလိုလိုမို့ စာကြည့်တိုက်ရှေ့တွင်
ကားကိုရပ်ရင်း လမ်းမဘက်သို့ လျှောက် လာလေသည် ။

ရေတမာပင်တန်းအောက်ရှိ လူသွားလမ်း ကျောက်ပြားပေါ်တွင်
အေးချမ်းစွာ လျှောက်လှမ်း လာနေသော သာမန်မိန်းကလေးတစ်ဦးကို

သူသည် အဘယ်ကြောင့် စိတ်ဝင်စားနေသနည်း ဟူသော အတွေးကိုပင် မတွေးမိတော့ပေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိမထား အမှတ်မထင်နိုင်အောင်ပင် စောင့်ကြည့် နေ မိ၏။

မတ်လ နွေပူပူအောက်တွင် အပြာရောင်ဘက်သို့ လုသွားသော ခရမ်းရောင် အပွင့်စိပ် ဝတ်စုံကို အထက်အောက် ဆင်တူဝတ်ထားပြီး အပြာရောင်အပွင့်များ ပါသည့် ခေါက်ထီးလေးကို ဆောင်းကာ ဣန္ဒြေရ ရ လျှောက်လာသော ထိုမိန်းကလေးကို အဘယ်ကြောင့် ကြည့်နေချင်သနည်း။

ခေါက်ထီးနှင့် စာအုပ်များ ထည့်ထားသော ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကလေး တစ်လုံးကို ကိုင်ထားခြင်းဖြင့် ကိုယ်ပိုင်ကားစီး လူတန်းစား မဟုတ်သော သာမန်မိန်းကလေးဖြစ်သည် ။

‘အင်း အလှမှာ အယဉ်ဆင့်ဆိုတာများ လား’

မာပိုလိုစီးကရက်ကို မက်မက်စက်စက် ဖွာရှိုက်လိုက်၏။ ယောက်ျားလေးများ အဖို့ အချိန်ဖြုန်း ခြင်းတစ်မျိုးပင် ဖြစ်သည် ။

ခြေလှမ်းမှန်နှင့် လှမ်းလာသော မိန်းကလေးကို မြင်ရတော့မှ သက်ပြင်းလေး ခိုးရှိုက်လိုက်ရင်း . . .

‘သူဟာ ကျောင်းသူတစ်ယောက်လား၊ ကျောင်းတွေလဲ ပိတ်ထားတာပဲ ဆရာမများ လား’

ဇေဇေဝါ အတွေးများ နှင့် စဉ်းစားမိသည် ။ ခေတ်မိန်းကလေးများကဲ့သို့ အင်္ကျီပွပွ ထဘီ ဒူးလောက်ပေါ်အောင် မဝတ်ဘဲ ကိုယ်တွင် ကပ်နေသော မြန်မာအင်္ကျီရင်စေ့ လက်ပြတ်နှင့် ထဘီကို ခြေချင်းဝတ်အထက် ဝတ်ထားပြီး ဖိနပ်အဖြူ ပါးပါးလေးကိုစီးထား၍ ခြေလှမ်းလေးမှာ

ညက်ညော လှပနေ၏။

‘ဟင်း’

ဘယ်အတန်းမှာ တက်သလဲ ဆရာမလား ကျောင်းသူလားဟူသည်
ကို ခွဲခြားသိချင်သော်လည်း အချိန်မရတော့သဖြင့် တက္ကသိုလ်စာကြည့်
တိုက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့သည် ။

ထို့အပြင် မိန်းကလေးက အနားရောက်လာလျှင် သူစောင့်ကြည့်နေ
မှန်း သိသွားမည်စိုး၍ အသိ တရားတံခါးလေးကို အသာချ၍ နှလုံးသား
ကို အလိုမလိုက်ဘဲ အိမ်တွင်းပုန်း လုပ်ခိုင်းလိုက်သည် ။

မေမေမှာ ထားသောစာအုပ်က အရေးကြီးသည် ။ မရလျှင် မေမေ စိ
တ်တိုနေတော့မည် ဖြစ်၏။

စာကြည့်တိုက်မှူးထံသို့ ကြိုတင် အကြောင်းကြားထားသဖြင့် သူက
မိခင်အမည်ပြောလိုက်သည် နှင့် စာကြည့်တိုက်မှူးက စာအုပ်ယူပေးလို
က်သည် ။

‘ဒေါ်ခင်ရီစိန်ကို ပြောပေးပါ၊ လူဖတ်များ လို့ တစ်ပတ်လောက်ပဲ နေ
ပေးပါလို့ နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ ပြောလိုက်ပါ့မယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦးနော်’

စောစောက မိန်းကလေးကို မိလိုမိငြား ကတိုက်ကရိုက်နှုတ်ဆက်
ကာ ထွက်လာ၏။

‘ဪ . . .တူမောင်ရေ ခဏလောက်၊ ဒီမှာ အန်တီ ဆီမှာ ဖိတ်စာ
လေးတစ်ခု ရောက်နေလို့ ယူသွားပေးပါဦး’

သူ့ထံသို့ ထလာသဖြင့် တရိတသေနှင့် သွားယူလိုက်သည် ။

အမျိုးသမီးကြီးက ဖိတ်စာကိုပေးပြီး သူ့နောက်ကိုလိုက်လာရင်းက .

..

‘ဟိုတယ် အသစ်ဖွင့်ပွဲတစ်ခုပဲ၊ ဖက်ရှင်ပြပွဲပါ ပါလိမ့်မယ်၊ ဒေါ်ခင်ရီ စိန်က အကဲဖြတ်ပေးရ မယ်ထင်တယ်၊ နီးတော့မှ တစ်ခါထပ်လာမယ် လို့ ပြောတော့ပြောတာပဲ၊ အန်တီက သားလာမယ်မှန်း သိလို့ ယူထားလို က်တာပါ၊ မေမေ့ကို ပြောလိုက်ပါ၊ မလေးမစားနဲ့ တစ်ဆင့်ဖိတ်တာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ပြောလိုက်ပါ့မယ် ခင်ဗျာ’

‘အန်တီလဲ လာခဲ့ဦးမယ်၊ အန်တီမောင်က ဖွင့်ထားတာလေ၊ ရှယ် ယာတစ်ဝက်ပါတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ’

စကားမပြတ်သေးသဖြင့် လိုက်၍ စကားပြောရင်း အပေါက်ဝနားသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ။

ထိုစဉ် . . .သူ့ခြေလှမ်း တုံ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ။

‘ဟော . . .ယမုံဖူး၊ ငါ့ကို အလုပ်ပေးမလို့ လား’

‘ဟင်း. . . အန်တီကလဲ၊ သိသားနဲ့ ’

ပြီးပြီး ပြောလိုက်သောအခါ ညီညာလှပသောသွားလေးများ အပြင် သွားစွယ်လေးနှစ်ဖက်က ပို၍ လှပသွား၏။

ရုတ်တရက်မို့ သူ့ခြေလှမ်းများက ရောယောင်၍ ရပ်နေလိုက်ပြီး သူ တို့ နှစ်ဦး စကားပြောနေ သည် ကို ရပ်ကာကြည့်နေမိ၏။

‘ကဲ . . .ကဲ . . .လာပါ၊ လာ . . . ညည်းလေးက သိပ်ရှုပ်တာပဲ၊ ဪ . . .

. သားရေ ... ရပြီ ကွယ်၊ မေမေ့ကိုသာ သေသေချာချာ ပြောလိုက်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ ခွင့်ပြုပါဦး’

သူက အနည်းငယ်ရှက်သွားဟန်ဖြင့် ပြုံးလျက်ပြောလိုက်သည်။ ။ ပြီး
... လှေကားထစ်အတိုင်း ပြေးဆင်းလာခဲ့၏။

ရင်ထဲမှာ ပြည့်စုံသွားသကဲ့သို့ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်သွားသည်။ ။

နာမည်က ယမုံဖူး။

တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်နှင့် အဆက်အသွယ်ရှိသည်။ ။ ဤသို့ဆိုလျှင်
နောင်အခါ၌ စာကြည့်တိုက်သို့ မကြာခဏ ရောက်လာနိုင်သည်။ ။

သို့ရာတွင် ယမုံဖူးက သူစောင့်ကြည့်နေသည် ကိုပင် ဂရုမထားမိဘဲ
သူမ၏ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထဲမှ စာအုပ်များကိုသာ ငုံ့၍ ထုတ်နေ၏။

သူမ၏ လမ်းလျှောက်ပုံ၊ လှုပ်ရှားပုံတို့ မှာ နူးညံ့သိမ်မွေ့လျက်ရှိ၏။

လေပြည်လေညင်းနောက်တွင် ညင်သာစွာ လှုပ်ရှားနေသည့် ပန်းက
လေးတစ်ပွင့်နှင့် တူလွန်းလှသည်။ ။ ထိုပန်းလေးအား ထိုင်ကြည့်နေချင်
၏။ မျက်ကွယ်ပြုရမှာ ကိုပင် နှမြောနေမိသည်။ ။

ယမုံဖူး ... ယမုံဖူး ... ယမုံဖူး ...

‘သမီးကို အန်တီကတောင် နောက်နေတယ်၊ အလုပ်ပေးပြန်ပြီလား
တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ... ဖေဖေ လိုချင်တဲ့ စာအုပ်တွေအားလုံး ရှာပေးလိုက်ပါတ
ယ်၊ ဖေဖေက ဒဿနတွေများ နေတယ်၊ ပြီးတော့ ... ဝီမိုးနင်း စာအုပ်

တွေချည်းပဲ ဆိုတော့ အန်တီကတောင် ဖေဖေကို နောက်နေသေးတယ်၊ ဒဿနသင်တဲ့ ဆရာကြီး လုပ်တော့မလို့ လားတဲ့ "

ယမုံဖူးက ပါးချိုင့်လေးပေါ်အောင် ပြီးရင်းက ဖခင်လိုချင်သော စာအုပ်သုံးအုပ်ကို ထုတ်ပေး လိုက်သဖြင့် ဖခင်က ပြုံးလိုက်ရင်းက . . .

‘တစ်ခါတလေ ကျောင်းသားတွေကို ပညာပေးလေးတွေပါ ထည့်ပြောပြီး လိမ္မာအောင်လို့ ပြောရမှာ ပေါ့ကွယ်၊ ဒီတော့ . . .ဖေဖေတို့က စာကို များများ ဖတ်ရမှာ ပေါ့’

‘ဖေဖေက အောက်နေပြီ၊ ရယ်စရာလေးတွေ ဘာတွေပြောမှ ဖေဖေ ကျူရှင်ကို လူအလာများမှာ ပေါ့၊ တခြားကျူရှင်တွေဆိုရင် ရယ်သံတွေ တသောသောနဲ့ ကျောင်းသားတွေက သိပ်သဘောကျကြတာပဲ’

သမီးငယ်ဝတီအေး၏ စကားကြောင့် ဦးမောင်မောင်စိုးသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်ရင်း . . .

‘သမီးရယ် ဖေဖေက ကျူရှင်ဆရာလုပ်တာ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်နီးပါး ရှိပြီပဲ၊ ကျောင်းသားတွေ ပျော်အောင် ရွှင်အောင် သင်ပေးနိုင်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက ပညာသင်စားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပညာသင်ပေးတာ တကယ်တတ်အောင် လိမ္မာအောင် သင်ပေးတာပါကွယ်’

ပြောရင်းက ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာမိသည် ။ ဦးမောင်မောင်စိုး ကျူရှင်ပြနေသည် မှာ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်နီးပါးမို့ ရသည့် ဝင်ငွေနှင့် သားသမီးခြောက်ယောက်ကို မပူမပင်ရအောင် ထားနိုင်ခဲ့သည် ။

သို့ရာတွင် သားသမီးများမှာ အပြိုင်းအယိုင်း ဖြစ်လာကြပြီးနောက် ယခုသုံးလေးနှစ်အတွင်း၌ နောက်ပေါ်ကျူရှင်ဆရာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်များ နောက်သို့ ဦးမောင်မောင်စိုး မလိုက်နိုင်တော့ပြီ။

တစ်နှစ်လုံးလုံး ရယ်စရာ ပျော်စရာနှင့် ပုံတိုပတ်စများကိုပြောပြီး စာမေးပွဲနီးမှ တစ်ကြိုမေးခွန်းများကိုပေးကာ စာမေးပွဲအောင်ရန်သာ အဓိကထားပြီး ကျောင်းသားများ ၏ ခေါင်းထဲ သို့ ရိုက်သွင်းပေးခဲ့ကြသည်။ ။

ထိုအပြုအမူမျိုးကို ဦးမောင်မောင်စိုး မနှစ်သက်ပေ။ ဘာသာရပ်များကို ကျေညက်ပြီး မည်သည့် မေးခွန်းကို ဖြေနိုင်သည့် ကျောင်းသားများ ဖြစ်စေချင်သည်။ ။ သို့သော် ...

‘ဖေဖေကျူရှင်ပြီးရင် သမီးကို လာကြိုဦးနော်’

‘ဟင် လိုက်မပို့ဘူးလားသမီး’

‘ပို့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ သမီးတို့ လမ်းဘက် မလှည့်ဘဲ အင်းစိန်ဘက်ကို အရင် ပို့ပေးမယ်ဆိုလို့ ပါ။ တအား နောက်ကျနေမှာ စိုးလို့ ’

‘ဪ ... အေးအေး လာကြိုမှာ ပေါ့ သမီးရယ်’

ဦးမောင်မောင်စိုးတွင် ဆိုင်ကယ် တစ်စီးသာ ရှိတော့သည်။ ။ သမီးကြီး ယမုံဖူးသာ အလုပ် ထွက်မလုပ်လျှင်။

‘ဟင်း ...’

ကျောင်းသား တစ်ရာငါးဆယ်ကျော်ကျော်မှ ပေးသော လစဉ်ကျူရှင်ကြေးကား ဘာမျှ မထိ ရောက်တော့။ ယခင်နှစ်ဟောင်းမှာ ကဲ့သို့ ကျောင်းသားသုံးလေးရာ မရှိတော့ပေ။ ယမုံဖူး အလုပ်လုပ် နေသည် မှာ သုံးလခန့်သာ ရှိသေးသည်။ ။

‘ဖေဖေ’

‘ဟင် ...’

‘ဟင်းမကျက်သေးလို့ ဝတို့ကိုပဲ ပို့ခိုင်းတော့မယ်နော်’

‘နဒီကိုပဲ ပို့ခိုင်းလိုက်ပါ သမီးရယ်၊ နဒီအားနေသားပဲ’

အရွယ်ရောက်၍ အလှပန်းပွင့်ကာစ သမီးငယ် ဝတီအေးကို ဦးမောင်မောင်စိုး စိတ်မချချင်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ သားရယ် နဒီကိုသာ ပို့ခိုင်းစေချင်သည်။ ။

‘အရည်ဟင်းမို့ နဒီက ရုပ်ပျာပျာနဲ့ ဖိတ်မှာ စိုးလို့ ပါ။ ဒါဖြင့်လဲ အရည်ပျစ်ပျစ်ကလေးပဲ ထည့်ပေးတော့မယ်’

‘အေး . . .အေး၊ သမီးသဘောပါကွယ်’

သမီးကြီးကား လွန်စွာအားကိုးရသည်။ ။ သားကြီးဝဏ္ဏမှာ အိမ်ထောင်ကျသွားသဖြင့် မိဘ အရိပ်မှ ကင်းကွာသွားပြီး ယမုံဖူးကသာ အစစဦးဆောင်နေသည်။ ။

‘ဝတီ . . .ဟင်းအိုးကြည့်ထားလိုက်ဦးနော်၊ မမကြီးရေ ချိုးလိုက်ဦးမယ်’

ဦးမောင်မောင်စိုးက ညနေဘက် လေးနာရီ အတန်းချိန် ကျူရှင်သို့ ထွက်သွားပြီး မရှေးမနှောင်း၌ ယမုံဖူးက ရေမြန်မြန်ချိုးလိုက်သည်။ ။

ယမုံဖူး၏ မိခင် ဒေါ်တင်တင်မှာ အင်္ကျီချုပ်ပြီးသားများကို ဈေးထဲသွား သွင်းနေသောကြောင့် အိမ်၌ မရှိပေ။ သမီးအငယ်ဆုံး ဧရာခင်ကိုပါ အဖော်ခေါ်သွားခြင်း ဖြစ်၏။

မိခင်ပြန်မလာသေးသဖြင့် ယမုံဖူးတစ်ယောက်တည်း ချာချာလည်နေသည်။ ။

တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်သို့ သွားနေရသဖြင့် အချိန်အနည်းငယ် လင့်သွား၏။

ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် ရောက်ပြီဖြစ်သော ညီမငယ် ဝတီအေးကို လည်း မီးဖိုထဲ လွှဲမထားနိုင်သေးပေ။

မောင်ငယ်နဒီအား ညီမငယ်သော်တာနှင့် အတူကစားရန် မှာထားပြီး ပြန်မလာသေးသည့် မိခင်နှင့် ညီမငယ်အား မျှော်နေသည်။

ကမန်းကတန်းပင် ရေချိုးပြီး မျက်နှာကို ဘာမှ မလိမ်းတော့ဘဲ မီးဖိုထဲ တန်းဝင်လာသည်။

‘ဟဲ့...ဟဲ့...ချတော့လေ၊ ဪ... တူးတော့မှာပဲ ဝတီရယ်’

‘ဆီမှ မပြန်သေးတာ’

‘တူးနဲ့ရလို့ ၊ အောက်က ကပ်နေမှာ ပေါ့၊ မီးရှိန်ပြင်းလို့ ထင်တယ်၊ အလယ်ခလုတ်ကို ပိတ်ထား ရောပေါ့’

ယမုံက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဟင်းအိုးအဖုံးကို ဖွင့်ကာ ဇွန်းနှင့်မွှေကြည့်၏။

‘ကပ်နေပြီ၊ ချဉ်ရည်အိုးတည်လိုက်စမ်း ဝတီရယ်၊ အနှစ်တွေတော့ သွားပါပြီ’

ယမုံဖူးစကားကြောင့် ဝတီအေးသည် အသင့်ပြင်ထားသော မုန့်လာဥချဉ်ရည်အိုးကို မီးဖိုပေါ် တင်လိုက်၏။

ယမုံက စတီးသုံးဆင့်ချိုင့်ထဲသို့ ပုစွန်တုပ်သုံးထုပ် ထည့်လိုက်သည်။ ခရမ်းချဉ်သီး အနှစ်ကိုပါ ခပ်ထည့်ရင်း...

‘မုန့်လာဥနူးမှ မန်ကျည်းမှုန့်ရည်ကို ထည့်နော်...။ ဝတီ မလောနဲ့ ၊ အရည်နည်းနည်း အဖတ်များများ ထည့်ပေးလိုက်၊ နဒီက စက်ဘီးနဲ့ ပဲသွားမယ်ထင်တယ်၊ ဖိတ်ကုန်မှာ လဲ စိုးရသေးတယ်’

စိတ်မချစွာ အထပ်ထပ်မှာ ပြီး ထမိရင်ရှားနဲ့ မို့ အိပ်ခန်းထဲပြန်ဝင်
ကာ အင်္ကျီဝတ်လိုက်၏။

မိခင် ဒေါ်တင်တင်ရီသည် ဈေးသက်သာသော ဇာလေးများ နှင့် ပိုး
သားများကို စပ်ဟပ်ချုပ်၍ လှအောင် ချုပ်တတ်သည် ။ ယမုံဖူးအတွက်
အဝတ်အစားမပူရပေ။

အားလုံးက မိခင်ချုပ်၍ ဆင်ပေးထားသည့် အင်္ကျီများ ပင်ဖြစ်သည် ။

သည် နေ့ မီးခိုးရောင်ဖဲစကပ်နှင့် အဖြူခံပိုးသားပေါ်တွင် မီးခိုးရောင်
ဖဲပွင့်များ အနားတွန့်ထားသည့် အင်္ကျီဝတ်မည်။ ထိုအဝတ်အစားကို အိ
တ်ထဲထည့်လိုက်ပြီး သာမန်ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ပါတိတ်အပွင့်စိတ် အညိုလေး
ကိုသာ ဝတ်လိုက်သည် ။

‘နဒီ ထွက်ကြည့်စမ်းပါဦး မလာသေးဘူးလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

အိမ်ရှေ့ခန်းမှ နဒီကို လှမ်းအော်လိုက်သည် ။

ဆယ့်သုံးနှစ် အရွယ်ရှိ နဒီနှင့် ငါးနှစ်အရွယ်ရှိ သော်တာတို့ သည် အ
တွဲမညီသော်လည်း နဒီက လိမ္မာသောကြောင့် သော်တာ့အား
ကောင်းစွာထိန်း၍ ကစားနိုင်သည် ။

‘မလာသေးဘူး မမကြီး’

‘အေး . . .အေး’

နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ လေးနာရီထိုးပြီဖြစ်သည် ။ ခါတိုင်း
လေးနာရီတွင် ဖယ်ရီလာ နေကျဖြစ်ပါလျက် သည် နေ့ အဘယ်ကြောင့်
နောက်ကျသနည်း။

ရပ်၍ တွေးမနေတော့ဘဲ နေဗီယာအရည်ကို မျက်နှာပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ ပွတ်ကာ တစ်ဆင့် လိမ်း ထားလိုက်၏။

‘တိ . . .တိ’

‘မမကြီး’

‘အေး . . . လာပြီ’

အလှပြင်ဘူးကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်လိုက်သည် ။ ထို့နောက် နားကပ်ပါမပါ ကြည့်ပြီးမှ အဆင်သင့် ရွေးချယ်ထားသော ဖိနပ်ကိုစီးကာ ထွက်လာလိုက်၏။

‘ဝတီရေ သွားပြီးနော်၊ နဒီ ဖေဖေဆီ ထမင်းပို့ရင် ချိုင့်ကို မယမ်းနဲ့နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ မမကြီး’

‘သော်တာရေ တဲ့တာ’

‘မမကြီး တဲ့တာ၊ အပြန်မုန့်ဝယ်ခဲ့ . . .ရွတ်’

သော်တာက လက်ဝါးလေးကို နှုတ်ခမ်းမှာ ကပ်၍ ရွတ်ခနဲ လုပ်ပြသဖြင့် ယမုံဖူးကလည်း ပြန်လုပ်ပြလိုက်သည် ။

‘မေမေကလဲ ကြာလိုက်တာ’

လှေကားမှ ဆင်း၍ တွေးလာလိုက်၏။ ယမုံဖူးတို့ တိုက်ခန်းမှာ လေးထပ်တိုက် အမြင့်ဆုံး အထပ် ဖြစ်၏။ ဖခင်မှာ ဈေးသက်သာ၍ ထပ်ခိုးပါသော အပေါ်ဆုံးအထပ်ကို ရွေးယူခြင်းဖြစ်သည် ။ ယခင် ပျဉ်ထောင်အိမ်အဟောင်းကို ကန်ထရိုက် ဆောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။

အကယ်၍ သာ မိမိသည် ငွေများများ စုနိုင်ပါလျှင် မိမိတို့ မိသားစုအ

တွက် ပျဉ်ထောင်အိမ် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းလေးကို ဝယ်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်၌ မူ။

မိသားစု စားဝတ်နေရေးအဆင်ပြေရန်မှာ မိမိသာလျှင် အဓိကဖြစ်နေ၏။ ဖခင်၏ ဝင်ငွေမှာ မပြောပလောက်ပေ။ ဖခင်ကို အနားယူခိုင်းပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေခိုင်းသော်လည်း ဖခင်က လက်မခံပေ။

‘ငယ်ငယ်ထဲက ဝါသနာစေတနာအရ စာသင်လာတာ သမီး၊ ဖေဖေ ကျောင်းမှာ ကျောင်းသား တစ်ယောက်တည်းရှိလဲ စာသင်မယ်၊ အိုကုန် ကုန်ပြောရင် ဖေဖေ ကျန်းမာနေသရွေ့ စာသင်နေမှာ ပဲသမီး၊ ဖေဖေကို အနားမယူခိုင်းပါနဲ့ ’

ဖခင်က စာသင်ဝါသနာပါသကဲ့သို့ မိခင်ကလည်း အင်္ကျီချုပ်ဝါသနာပါသည်။ ပုံစံမြင်လျှင် ရအောင်ချုပ်သည့် မိခင်ပင် ဖြစ်၏။ မိခင်၏ ခြေရာကို ဧရာခင်က လိုက်သည်။ ယခု အသက်ဆယ့်လေးနှစ်နှင့်ပင် စက်ကိုနင်း၍ အင်္ကျီပုံဆန်းများကို မိခင်နှင့်အတူ ဝိုင်းချုပ်နေလေ၏။

ဖခင်၏ ပညာဝေသည့် ဝါသနာကို ဘယ်သူယူမှာ လည်း မိမိရော မိမိလည်း ဝါသနာပါသည်။ ဣန္ဒြေရရနှင့် အတန်းထဲတွင် မြေဖြူကိုင်ကာ စာပြချင်သည်။ အများကလေးစား ဦးညွှတ်ရသော ဆရာမဖြစ်ချင်သည်။ သို့သော် ...

‘ဟာ . . . လွင့်ကုန်ပြီ’

‘အို . . .’

‘ပန်ကာ ပိတ်လိုက်ပါဦး’

ဆိုင်ရှင်ကောင်မလေး၏ မဆင်မခြင် ပန်ကာကို ဖွင့်လိုက်သဖြင့် စာရွက်များကို စစ်ဆေးနေသည့် ယမုံဖူး လက်ထဲမှ စာရွက်များမှာ ဝဲပျံ့ကာ လွင့်ကျသွားလေသည်။ ။

‘ဟင် . . . ယမုံဖူးပါလား’

စာကူးရန်ရောက်နေသော အောင်စည်ဟိန်း နှုတ်ဖျားမှ လွှတ်ခနဲထွက်သွားသည်။ ။ ယမုံဖူးက မိမိနားကြား၍ ဖျက်ခနဲ မော့ကြည့်ပြီး မြင်ဖူးသလိုလိုနှင့် ဇဝေဇဝါဖြစ်မနေတော့ဘဲ အသိအမှတ်ပြု အပြုံးကလေးဖြင့် စာရွက်များကို လိုက်ကောက်လိုက်၏။

အောင်စည်ဟိန်းလည်း ရပ်၍ ကြည့်မနေသာဘဲ ဝိုင်းကူ ကောက်ပေးလိုက်သည်။ ။

‘အစ်မ စိတ်မရှိနဲ့ နော်၊ ကျွန်တော် ပြန်စီပေးပါ့မယ် အစ်မနဖူးမှာ ချွေးတွေထွက်နေလို့ ကျွန်တော်က အိုက်မှာ စိုးလို့ ပန်ကာဖွင့်ပေးတာ စေတနာတွေ လွန်ကုန်တယ်ဗျာ’

ဆိုင်ရှင်က ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်လိုက်၏။

‘အေး . . . မြန်မြန်ပြန်စီပေးပါကွယ်၊ ဖေဖေက ဒီနေ့ညနေမှာ ဝေချင်

တာတဲ့ ၊ မင်းတို့ ဆိုင်က မီးပျက်တာနဲ့ လေလွင့်တာနဲ့ ဆိုရင် ကျူရှင်မှ မိ ပါမလားဘဲ’

ယမုံဖူးက နာရီကို လှမ်းကြည့်ရင်းပြောလိုက်သည် ။ ညနေ သုံးနာရီ ထိုးနေပြီ။

လေးနာရီမထိုးမီ ဆယ့်ငါးမိနစ်အလိုတွင် သင်တန်းသို့ သွားသော ဖ ခင်အားမိရန်နှင့် လေးနာရီ တွင် လာနေကျ မိမိဖယ်ရီမိရန်သာ အရေးကြီးနေသည် မို့ စာရွက်များကို သွယ်လျသော လက်ဖယောင်း လေးများ ဖြင့် သွက်လက်စွာ လိုက်စုနေသည် ။

‘ကျွန်မကိုစာရွက်တွေသာ မြန်မြန် ထပ်ပေးပါနော်၊ ကားကလည်း စောင့်ရဦးမယ်’

အောင်စည်ဟိန်းက ကျသင့်သော ငွေကို ပေးချေပြီးသော်လည်း ထွက်မသွားသေးဘဲ ယမုံဖူးအား ရပ်ကြည့်နေမိသည် ။

တရုတ်ပိတ် အဝါပွင့်ကလေးများ ပါသည့် အညိုရောင်အောက်ခံအဆင်ကို ထက်အောက် ဆင်တူ ဝတ်ထားပြီး ကော်လန်ရှည်နှင့်လက်ပြတ် အင်္ကျီလေးက သူမ၏ ဖြူဝင်းသော အသားနှင့် လိုက်ဖက်လွန်းလှသည် ။

သွယ်လျလျနှင့် ခါးလယ်ခန့်ရှိသော ဆံပင်ကို သိုးမွေးကွင်းနှင့် စုချည်ထား၏။

အရပ်မှာ ငါးပေလေးလက်မခန့် ရှိသောကြောင့် မြင့်သည် ဟု ဆိုနိုင်သည် ။

အဝါရောင်ဖိနပ်ပါးလေးနှင့် လွန်စွာကြော့ရှင်းသည့် မိန်းကလေးဖြစ်သည် ။

‘ဆရာစိုး ရှုပ၊ ဓာတု၊ ဗျိုင်းရေအိုးစင်။ ကျောက်မြောင်းဟူသော ခေါ

င်းစည်းလေးကို အမှတ်မထင် ဖတ်လိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲမှာ သိမ့်ခနဲဖြစ်သွား၏။

နတ်မောက်လမ်းတွင် နေခဲ့ဖူးသော အောင်စည်ဟိန်းအဖို့ ဆရာစိုး ၏ ကျူရှင်တွင် လည်း နှစ်နှစ်တိတိ တက်ပြီးမှ ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့သည် ။ ဦးမောင်မောင်စိုးသည် မိမိ၏ ဆရာအရင်းပင် ဖြစ်၏။

မိမိကျောင်းတက်စဉ်က ဆရာ၏ သမီးကြီး တစ်လှည့် သားကြီးတစ် လှည့် ထမင်းလာပို့သည် ကို တွေ့ရ၏။ ထိုစဉ်က ဆယ်နှစ်၊ ဆယ့်တစ်နှစ်သာ ရှိသေးသည် ။

‘ဪ . . .သူလေးကိုး’

အောင်စည်ဟိန်း၏ မျက်နှာမှာ ဝင်းပကြည်လင်သွားသည် ။ ဆရာ ၏ သမီးလေးမို့ ဆရာအိမ်၊ ဆရာကျောင်းကို သိပြီးသားဖြစ်သည် ။

‘သွားမယ်နော်’

ဆိုင်ရှင်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကြီးကိုဆွဲကာ ထွက်သွား သော ယမုံဖူးနောက်သို့ လိုက် လာပြီး . . .

‘ညီမ . . .ညီမ’

‘ဟင် . . .’

အထုပ်တွေလေးနေလားဟင် ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်’

ယမုံဖူး၏ မျက်နှာလေးမှာ ရဲရဲနီသွားလေ၏။ ထိုအခါ အောင်စည်ဟိန်းက မိမိအပြောမှားသွား ကြောင်း သတိထားလိုက်မိပြီ . . .

‘ဟို . . .ဆရာသမီးမို့ပါ၊ ကျွန်တော် ဆရာတပည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်’

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မအတွက် တကူးတကန့် မလုပ်ပါနဲ့ ၊

ကျွန်မ သွားနေကျပါ။ ကျေးဇူးပဲနော် ... ခွင့်ပြုပါဦးရှင်’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လှည့်ထွက်သွားပြီး အသင့်တွေ့ရသော သုံးဆယ့်
တစ် အမြန်ကား လေးပေါ်သို့ လှစ်ခနဲ တက်သွား၏။

‘ယမုံဖူးရယ်... မင်းရုပ်ရည်နဲ့ မင်းဟန်ပန်လေးနဲ့ ဟာ ဒီလိုကျပ်ည
ပ်ပြီး လူပေါင်းစုံစီးတဲ့ ကားနဲ့ မထိုက်တန်ပါဘူးကွယ်’

အောင်စည်ဟိန်း၏ ရင်ထဲတွင် တီးတိုးညည်းညူလိုက်မိ၏။ ထို့နောက်... သူ့ကားထားရာ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းဘက်သို့ လျှောက်လာလိုက်သ
ည် ။

မိခင် အားကိုးရသောသားအကြီးမို့ မိခင်ကိစ္စများကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်
ကျ လုပ်ပေးနေရသည် ။ သည် နေ့လည်း မိခင်က တန်ခိုးကြီးဘုရားတ
စ်ဆူပင့်ပြီး ဘုရားသမိုင်းစာရွက်များ ဝေရန်အတွက်
ဖယောင်းဖောက်ပြီးသားများကို စာလာလှည့်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့နောက် ... မိမိ၏ ရုံးခန်းရှိရာသို့ ပြန်လာလိုက်သည် ။ ရင်ထဲတွင်
ပျော်ရွှင်မှုဖြင့် သူ့မျက်နှာမှာ ပြုံးနေမိသည် လားမသိ။

‘ကိုကို . . . ဘာပြုံးတာလဲ၊ မြန်မြန်လာပါဗျာ၊ တစ်ခါတည်း
ဘယ်သွားနေသလဲ မသိဘူး’

ရုံးခန်းထဲတွင် အဆင်သင့်ရောက်နေသော ညီငယ်
ဖြိုးဝေဟိန်းကြောင့် သူ့မျက်နှာ တည်သွားသည် ။

‘ဘာလုပ်ဖို့ လဲကွ’

‘ကိုကိုကို အိမ်ပြန်ပို့ပြီး ကား ယူသွားမလို့ ပေါ့ ... ကိုကိုရာ’

သူ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည် ။ သဘောသားညီကို သူသိပ်ကြ

ည့်မရပေ။ ပရမ်းပတာ နိုင်လွန်းသည် ထင်မိ၏။ ယခုလည်း
ဖြိုးဝေဟိန်း၏ နောက်ဆုံးပေါ် ၁.၅ အက်စ်အီးလစ် မစ်တက် တိုယိုတာ
ကိုရိုလာ ကားကို တိုက်ထားသဖြင့် ဝပ်ရှော့တွင် ရောက်နေပြီး မိမိ၏
ကားကို လာယူခြင်း ဖြစ်သည် ။

‘မင်း သွားချင်တဲ့ နေရာကို ငါ လိုက်ပို့ပေးမယ် ဖြိုးဝေ မင်းကို ငါ စိ
တ်မချဘူး’

‘ဟာ . . .ကိုကိုကလဲ ညစ်ပြန်ပြီ၊ ကျွန်တော်က ည ဆယ့်နှစ်နာရီ
လောက်မှ ပြန်မှာ ၊ ကိုကို စောင့်နိုင်ရင် စောင့်ပေါ့ ကောင်မလေးတွေ သိ
ချင်းဆိုတာ သိပ်လှတာပဲ၊ ကိုကိုလူပျိုကြီး ဈာန်လျော သွားစေရမယ်၊ လို
က်ခဲ့ပါလား’

‘တော်စမ်းပါ၊ ငါ ဝါသနာ မပါဘူး’

‘အင်းပါ . . .အဲဒီ ဝါသနာမပါတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပန်းကုံးတွေ တစ်ကုံးပြီး
တစ်ကုံး စွပ်နေကြတာ၊ လူကြီးလူကောင်းတွေဆိုရင် ပိုဆိုးတယ်၊ သူတို့
ရုံးတို့ ၊ အလုပ်ရုံတို့ မှာ ဣန္ဒြေတွေ၊ သိက္ခာတွေနဲ့ လူကြီးမင်းတွေပဲ၊ သွား
ဖြီးကြီးနဲ့ ဟီးဟီး ဟီးဟီးနဲ့ ရှေ့တန်းကနေ သွားရည်ကျနေကြတာ’

‘အေး . . .မင်းဘာသာပဲကျ၊ ငါ့ကို လာပြီး ဆွဲထည့်မနေနဲ့ ၊ အခု ငါ
လုပ်စရာ နည်းနည်း ရှိသေးတယ်၊ ခြောက်နာရီလောက်မှ ပြန်မယ်၊ မာ
မီကားနဲ့ သွားကွာ’

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် စားပွဲရှေ့တွင် တင်ထားသော စာရွက်
ထပ်ကို ဆွဲယူလိုက်၏။

ဖြိုးဝေဟိန်းက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်ရင်းက သူ့စားပွဲဘေးသို့
လှည့် လာပြီး . . .

‘ရပါတယ် . . .ကိုကိုရာ၊ ဖြိုးစောင့်နေပါမယ်၊ ခုနစ်နာရီလောက်သွားရင် ရပါတယ်၊ အခု လောလောဆယ်တော့ ငွေသုံးထောင်လောက်ပေးပါဦး ကိုကိုရာ၊ ဝယ်စရာရှိတာ ငွေလိုနေလို့ ’

‘နေပါဦး၊ မင်း ငါ့ဆီကယူထားတာ ငွေလေးသောင်းနှီးပါး ရှိနေပြီပဲ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ တစ်ပတ်လောက်နဲ့ ငွေအဲဒီလောက် သုံးနေရင် ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ’

ကိုကိုကလဲဗျာ၊ ငွေကုန်ရင် သဘောပြန်တက်ပြီး ငွေပြန်ရှာမယ်၊ ကဲ . . .ပေးစမ်းပါဦး’

‘ရုံးငွေတွေပဲရှိတယ် ဖြိုးဝေ၊ မာမိုဆီက တောင်းလိုက် တော်ကြာငွေရေးကြေးရေး ရှင်းစရာရှိ သေးတယ်’

ဖြိုးဝေဟိန်း၏ နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ ချွန်ထွက်လာသည် ။ အငယ်ဆုံးမို့ ဆိုးနွဲ့ချင်သည် ။

‘ဒါဆိုလဲပြီးရော . . မေမေ့ဆီကပဲ တောင်းတော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေ့ကားက မောင်းလို့ မကောင်းဘူး၊ ရော့ ကိုကို ဆိုင်ကယ်နဲ့ ပဲ ပြန်’

‘ဟေ့ . . .’

ဖြိုးဝေဟိန်းသည် စားပွဲစွန်း၌ အမှတ်မထင် တင်ထားသည့် သော့ကို ဆတ်ခနဲယူပြီး သူ၏ မော်တော်ဆိုင်ကယ်သော့ကို ချန်ကာ လှစ်ခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့သည် ။

အောင်စည်ဟိန်းက တားလိုက်သော်လည်း အချိန်မမီတော့ပေ။

‘တော်တော်ရှုပ်တဲ့ ကောင်’

ညီငယ်၏ ကလေးဆန်သော အပြုအမူကို သဘောကျစွာဖြင့် အပြစ်

မယူဘဲ ခွင့်လွှတ်စွာ ပြုံး လိုက်သည်။ ။

ညီငယ်တောင်းသောငွေအား ပေးချင်သော်လည်း စည်းကမ်းပျက်မည်စိုး၍ မာမာတင်တင်း ပြောရသည် ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသော်လည်း စည်းကမ်းမဲ့ ပရမ်းပတာအကျင့်ကို ဟန့်တားသည့်အနေဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

မိခင် ဒေါ်ခင်ရီစိန်သည် လည်း စည်းကမ်းကြီးသူ ဖြစ်သည်။ ။

သို့ရာတွင် ဥပေက္ခာပြုထားသော်လည်း ကားတိုက်ပြီးကတည်းက ပြန်လည်၍ တင်းကျပ် လာလေသည်။ ။

သက်ပြင်းမောကြီးချလိုက်ရင်း သူ့အလုပ်များကို ဆက်လုပ်နေသည်။ ။ တိုက်ဟောင်းများကို ဖြိုရန်အတွက် ကန်ရိုက်ရထားသကဲ့သို့ အဆောက်အအုံသစ်များ ဆောက်ရန်အတွက်လည်း ကန်ထရိုက် ရထားသဖြင့် အောင်စည်ဟိန်းမှာ ပို၍ အလုပ်များ နေ၏။

ဖက်စပ်ကုန်တိုက်ကြီးနှင့် ဟိုတယ်တစ်ခုအတွက် ဆောက်လုပ်ရန် တစ်ပြိုင်တည်း ကန်ထရိုက် ရထားသဖြင့် အောင်စည်ဟိန်းမှာ ကျေနပ်ဝမ်းသာသွားမိသည်။ ။

သို့ဖြစ်၍ အလုပ်ကိုပိုလုပ်ပြီး အဆောက်အအုံ ပုံစံများကိုလည်း အသစ်ရေးဆွဲထားခြင်းများကို အထက်သို့ တင်ပြရ၏။ ထိုမျှမက လမ်းဖောက်ရန်လည်း ကန်ထရိုက်ရထားသဖြင့် ထိုနေရာသို့လည်း မကြာခဏသွား၍ ကြီးကြပ်ရသည်။ ။ မိခင် ဒေါ်ခင်ရီစိန်နှင့်အတူ တွဲလုပ်သော်လည်း မိခင်ကား လူမှုရေးကိစ္စများ များ ပြားလွန်းသောကြောင့် လုပ်ငန်းကို အစစ လွှဲအပ်ထားလေသည်။ ။

အောင်စည်ဟိန်း အသက် ၂၈ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း အချစ်ရေးကို

တစ်ခါမျှ မစဉ်းစားမိဘဲနှင့် လုပ်ငန်းထဲတွင် သာ နစ်မြုပ်နေသည် ဖြစ်ရာ ယခု ယမုံဖူးကိုတွေ့ကာမှ ဘယ်တုန်းကမျှ မခံစားဘူးသော ခံစားမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာရသည် ကို နားမလည်စွာ ဆန်းစစ်လျက်။

‘သားကြီး’

‘ဗျာ’

ရုတ်တရက်မို့ လန့်သွားပြီး ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲ မော်ကြည့်မိသည် ။
ရွှေရောင်မျက်မှန် တဝင်းဝင်း နှင့် မိခင်အားတွေ့လိုက်ရ၍ သူအိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြစ်သွားပြီး။

‘မေမေ ထိုင်လေ’

‘သား အလုပ်တွေများ နေမှန်းသိလို့ တမင် ဝင်ကူရအောင် လာတာပဲ ၊ သားတစ်ခုခုစား လိုက်လေ၊ မေမေလုပ်ထားလိုက်မယ်၊ ပြစမ်း ဘာတွေလဲ ပါမစ်လျှောက်လွှာတွေလား’

ဒေါ်ခင်ရီစိန်က စာရွက်များကိုယူကာ ကြည့်လိုက်ရင်း . . .

‘သား တစ်ခုခုစား လိုက်လေ၊ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

အောင်စည်ဟိန်းက ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ပေါင်မုန့်ကိုထုတ်ယူလိုက်ပြီး မီးကင်စက်ထဲသို့ နှစ်ချပ်ထည့်လိုက်၏။

ပေါင်မုန့်မီးကင်နေစဉ် သူ့ဘာသာသူ ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်လိုက်၏။ အရာရာကို ကိုယ်တိုင်လုပ်မှ စိတ်တိုင်းကျသူပင် ဖြစ်သည် ။

သူကော်ဖီဖျော်ပြီးချိန်တွင် မီးကင်စက်ထဲမှ ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်မှာ မြင့်တက်သွားပြီး မီးအားကျသွား၏။

ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ထောပတ်ဘူးကိုယူကာ ဓားပြားလေးနှင့်ခြစ်ကာ သုတ်လိုက်၏။

‘မေမေ့ သားငယ် ကားယူပြီး ဆိုင်ကယ်ထားခဲ့တယ်’

‘အေး . . .ဒါကြောင့် မေမေသိလို့ လာခဲ့တာ၊ သားကို ဆိုင်ကယ်ပေးမ မောင်းစေချင်လို့ မောင်းစံရင်ကိုပဲ မောင်းခိုင်းလိုက်မယ်၊ သားက ကား မောင်းပေါ့၊ မေမေနဲ့ အတူတူ ပြန်မယ်လေ’

သူ ဘာမျှဆက်မပြောတော့။ ပေါင်မုန့်ကို ကော်ဖီနှင့်တို့ စားနေ၏။ နေ့လယ်စာ မစားထား၍ ယခုမှ ဆာမှန်းသိလာသည် ။

‘သားငယ်ကကွယ် နေ့တိုင်းပဲ အဲဒီ စားသောက်ဆိုင်တွေကို မသွားရ ရင် မနေနိုင်ဘူး၊ မေမေလည်း ပြောရတာ အာကိုပေါက်နေတာပဲ၊ သားကြီးက နည်းနည်းပြောပေးစမ်းပါ’

‘ဟာ . . .မေမေက ပြောခိုင်းနေ မေမေ့သားက သားကိုတောင် အ ဖော်ဆွယ်နေတာ၊ မိန်းမပိုးခိုင်းနေတာ’

အောင်စည်ဟိန်းစကားကြောင့် ဒေါ်ခင်ရီစိန်မှာ ရင်ဘတ်ကို လက်နှ င့်ဖိထားရင်း . . .

‘ဘုရားရေ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ သားရယ်၊ အဲဒီ စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ သီချင်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို မေမေလန့်လွန်းလို့ ပါကွယ်၊ သားငယ် က နိုင်ငံတကာနဲ့နေလို့ အကြောင်းသိနေတော့ ရှောင်နိုင်မှာ ပေါ့၊ သားကြီးကသာ အစသွားမလုပ်လိုက်နဲ့ နော်’

မိခင်သည် အချစ်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ လေသံပင်မကြားဖူးသော သားကြီးအောင်စည်ဟိန်းအား လွန်စွာ စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့် ဟန့်တားလိုက်၏ ။ အောင်စည်ဟိန်းက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ရင်းက . . .

‘မေမေကလည်း ဗျာ ကြံကြံဖန်ဖန်စိုးရိမ်လို့ ၊ သားအဲဒီကို မသွားတတ်တာ သိသားနဲ့ ၊ သွားမိလည်း ဒါမျိုးတွေကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး ကိုယ်က ဆယ်ကျော်သက်မှ မဟုတ်တာ’

သူ့စကားကို မိခင်က သဘောတွေ့သွားဟန်ဖြင့် ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည်။ ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုမိန်းကလေးများကို အထင်မကြီးပေ။ သီချင်းကိုပင် ဟုတ်တိပတ်တိ တစ်ခါမျှ နားမထောင်ဖူးသူဖြစ်၍ အဆိုတော်များကို ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ ရေရေရာရာမသိပေ။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကားငယ်ကို နိုင်ငံခြား ပြန်လွှတ်လိုက်ဦး၊ ဒီတစ်ခါ သင်္ဘော မလိုက်ခိုင်းတော့ဘဲ ဣန္ဒြေရရနဲ့ အလုပ်လုပ်ခိုင်းမယ်’

‘အဲဒါမှ ဘိုမတွေနဲ့ ယူနေရဦးမယ်’

‘သားကြီးက ကိုယ့်ညီအကြောင်း မသိသေးဘူးထင်တယ် သားငယ်မှာ ဘာမှ အစွဲအလမ်းမှ မရှိတာကွယ်၊ ကဲ . . .ထားတော့၊ မေမေလဲ ဖက်ရှင်ပြပွဲအမိသွားရဦးမယ်၊ သားအလုပ်တွေ ဝိုင်းလုပ်ပေးဦးမလို့’

‘မေမေ့ တရားစာရွက်တွေ သားဒီနေ့ လှည့်လာလိုက်ပြီနော်’

‘ရတယ်သား၊ အဲဒါက ဆန်းဒေးမှ ပါ’

သားအမိနှစ်ယောက် စကားသံ တိတ်သွားသည်။ ။ ဖခင်က နိုင်ငံခြားသို့ မကြာခဏ ခရီးထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်နေရသဖြင့် အောင်စည်ဟိန်းတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးသည် မိခင်အား တွယ်တာကြ၏။

မိခင်ကား သားအကြီးအောင်စည်ဟိန်းကို အချစ်ပိုကာ အစစအရာရာ ဖွင့်ဟတိုင်ပင် တတ်သောကြောင့် အောင်စည်ဟိန်းသည် မိခင်အား စိတ်ဆင်းရဲစေမည့်အလုပ်ကို တစ်ခါမျှ မလုပ်ဖူးပေ။ မိခင်အလိုကိုသာ

လိုက်လျောတတ်၏။

‘တူတူ . . . တူ . . . တူတူ’

ရုတ်တရက် ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် ဒေါ်ခင်ရီစိန်က လက်လှမ်းမီရာမို့
ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ။

‘လာမှာ ပေါ့သားငယ်ရယ်၊ အလုပ်က မပြတ်သေးလို့၊’

‘.....’

‘အောင်မယ်လေး . . .စိတ်ချ၊ မှတ်မိတယ်၊ ခုနစ်နာရီ ရောက်အောင်
သွားမှာ’

‘.....’

‘ဟေ့ အေး . . .မလိုက်ရဘူး၊ သားငယ်နော်. . .မာမိက ရှုပ်ရှုပ်ယှက်
ယှက်တွေ မကြိုက်ဘူး’

‘.....’

‘ကဲ . . .ဒါဖြင့်လဲလိုက်ခဲ့၊ ပြီးတော့ ဣန္ဒြေရရနေ၊ ဘယ်အပိုလူမှ ခေါ်
မလာနဲ့ ဦး’

ဒေါ်ခင်ရီစိန်က စကားပြောခွက်ကို ချလိုက်ပြီး ပြုံးမဲ့မဲ့လေးနှင့် . . .

‘ဖက်ရှင်ပြပွဲ လိုက်ချင်လို့ တဲ့ လေ၊ ဖိတ်စာကို တွေ့သွားလား၊ ဘယ်
က အနံ့ခံလိုက်သလဲမသိဘူး၊ မေမေ့ကို ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့ထဲ ထည့်ထား
တယ်လေ၊ စိတ်ရှုပ်တယ်၊ သမီး မိန်းကလေး မမွေးတာပဲ ကံကောင်းတ
ယ်၊ ဟိုတယ်တွေက ကောင်မလေးတွေကို ကြည့်မရဘူး၊ မေမေကတော့
ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်၊ မိန်းကလေးဆိုရင် သိမ်မွေ့မှ နူးညံ့မှ ကြိုက်တယ်’

အောင်စည်ဟိန်း၏ မျက်ဝန်းထဲတွင် ယမုံဖူး၏ လှပသိမ်မွေ့သော

သဏ္ဌာန်ကလေးကို မြင်ယောင်လာကာ ကြည်နူးပြီးလိုက်မိ၏။

‘စိတ်ချ မေမေ၊ သားကလဲ အဲဒီလို မိန်းကလေးမျိုးကိုကြိုက်တယ်’

‘မေမေ . . .မေမေ’

ဖြိုးဝေဟိန်းက တိုးတိုးလေးခေါ်ပြီး မိခင်အား လက်ကုတ်လိုက်၏။

မိခင်မသိမသာ မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည် ။

နံပါတ်ကိုးကောင်မလေး ထွက်လာကတည်းက ဖြိုးဝေဟိန်းက မရိုးမရွတ်နေသည် ။

လှတော့ အတော်လှသားပဲ၊ မြန်မာ့အဝတ်အစားနဲ့ လည်း ကိုက်ညီသားပဲ၊ ထဘီနှင့် အင်္ကျီကို သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် လှအောင်ဆင်ထားသည် ။ ထိုနံပါတ်ကိုး အမျိုးသမီးက အဝတ်အစားကို သုံးမျိုးဝတ် ပြသည် ။ နောက်ဆုံးတစ်မျိုးမှာ စကတ်နှင့်ဖြစ်ပြီး သွယ်လျသော ပေါင်တံ၊ ခြေသလုံးများကို ဖြိုးဝေဟိန်း အသက်မရှူတမ်း ငေးကြည့်နေသည် ကို မိခင်က လက်ဖမိုးကို ဆွဲဆိတ်၍ သတိပေး လိုက်၏။

‘သိပ်လှတာပဲ မေမေရယ်၊ သူက ယမုံသိတာ စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတယ်လေ၊ သား သူ့ကို ဆုချတာ ငွေတစ်သောင်းကျော်ပြီ’

ဒေါ်ခင်ရီစိန်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ထိုကဲ့သို့ ငွေသုံးဖြုန်းခြင်းမျိုးကို လုံးဝ အားမပေးပေ။ သို့ရာတွင် လူကြားထဲမှာ မှီဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ ရင်ထဲမှာ သာ တေးထားလိုက်သည် ။

‘ဒါကြောင့် . . . သားကြီးကပြောတာ’

‘တော်ပြီ . . . နောက်ပိုင်းမှာ မေမေတို့ အာလူးပေးပွဲကို နားမထောင် ချင်တော့ဘူး၊ သားပြန် တော့မယ်’

‘အေး . . . အေး . . . ကားကို ကောင်းကောင်း မောင်းနှင် သား၊ တ အားမမောင်းနဲ့’

ဒေါ်ခင်ရီစိန် ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်၏။ ရင်ထဲမှာ အေးသွားသည် ။ ကလေးဆန်သော သားငယ်သည် အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ခဏသာလျှင် စိတ်ဝင်စားတတ်သူ ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် စောစောက ဖက်ရှင်မယ်လေးများ သည် အရောင်းကောင်တာတွင် ဈေးရောင်းကြသောအခါတွင် နံပါတ်ကိုးမိန်းကလေးကို မတွေ့ရတော့ပေ။ ဒေါ်ခင်ရီစိန် ရင်ထဲ ထိတ်သွား၏။

မယောင်မလည်နှင့် လူရှင်းသည့် ကောင်တာနားရပ်ကာ . . .

‘ဟိုနံပါတ်ကိုး မိန်းကလေးမတွေ့ပါလား’

‘ဪ . . . သူက သူ့အင်္ကျီဒီဇိုင်းတွေအတွက်ကိုပဲ ဖက်ရှင် လာပြတာ၊ အခု သူဟိုဘက်က ယမုံသီတာစားသောက်ဆိုင်ကို သွားပါပြီ၊ အဲဒီမှာ သီချင်းသွားဆိုပါတယ်’

‘ဪ . . .’

ရင်ထဲမှာ ပူပန်သွား၏။ ကောင်လေး ငါ့ကို တစ်ပတ်ရိုက်သွားပြီ သူ အဲဒီမှာ ရှိမှာ ပဲ၊ ဒေါ်ခင်ရီစိန်သည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးချကာ ဟန်မပျက် ပြန်ထိုင်နေရသော်လည်း စိတ်ကမူ ဖြိုးဝေဟိန်း နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်နေ၏။

ဖြိုးဝေဟိန်းသည် ဒေါ်ခင်ရီစိန် ထင်မှတ်ထားသော ရှေ့ဆုံးစားပွဲ၌ ရောက်နေသည်။ ။ အဖော် မပါ တစ်ယောက်တည်းမို့ သူနှင့်ခင်နေသော စားပွဲထိုးက အံ့အားသင့်နေ၏။

‘ဟာ အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်းလား’

‘အင်း . . .သူရောက်ပြီလား၊ သူ့ကို ဖက်ရှင်ပြပွဲမှာ တွေ့လိုက်လို့ လိုက်လာတာ’

‘ဟုတ်တယ်အစ်ကို ရောက်နေပြီ၊ တော်ကြာ လာလိမ့်မယ် အစ်ကို ဘာမှာ မလဲ’

‘ဘီယာပဲပေး၊ ပြီးတော့ ကန်စွန်းရွက်ကြော်နဲ့ ဆတ်သားခြောက်ပေး ကွာ’

ဖြိုးဝေဟိန်း၏ မျက်လုံးများကား စင်မြင့်ပေါ်သို့သာ ရောက်နေသည် ။

ရောင်စုံဆလိုက်မီးရောင်များက လှည့်ပတ်ဝေဝလျက်။

ကာရာအိုကေ တီးလုံးနှင့်အတူ လှုပ်ရှားသီဆိုနေသော ကလေးကို ခံစားမှုမဲ့စွာ ငေးနေမိ၏။

‘ဘယ်လိုမှ မတူဘူး’

အရင်ရောက်လာသော ကင်းမွန်နှင့် ကန်စွန်းရွက်ကြော်ကို စားလိုက်၏။ ထိုအစားအစာသည် ဖြိုးဝေဟိန်း၏ အနှစ်သက်ဆုံး ဖြစ်၏။ နိုင်ငံခြားတွင် ကန်စွန်းရွက်မရှိ၊ ငါးခြောက်ဖုတ်မရှိ၊ ဘီယာနှင့် ငါးခြောက်အမြည်းကို သူနှစ်သက်သော်လည်း ဤဟိုတယ်၌ ငါးခြောက်မှာ လျှင် လူရယ်စရာ ဖြစ်နေပေမည်မို့ ဆတ်သားခြောက်သာမှာ ပြီး သံပရာသီးစိတ်နှင့် ညှစ်စားသည် ကို လွန်စွာ သဘောကျမိ၏။

‘ဆတ်သားခြောက်ကို ကြက်သွန်နီနဲ့ သုပ်ပေးနော် အချဉ်ပါညှစ်’

ဖြိုးဝေဟိန်းက အစားအသောက်တွင် အလွန်ဇီဇာကြောင်သကဲ့သို့ အသန့်အပြန့်လည်း လွန်စွာ ကြိုက်သူ ဖြစ်၏။

‘ဟော . . .’

ဖြိုးဝေရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည် ။ ကြည့်စမ်း စောစောက သွယ် လျလျ ဖက်ရှင်မလေး မဟုတ်တော့။

ဂျင်းဘောင်းဘီမီးခိုးရောင်ကို ခြေသလုံးပေါ်အောင် လိပ်တင်ထားသည့် ။ လက်မောင်းဖွေး အိအိလေးပေါ်အောင် အနက်ရောင် လက်ပြတ်ကလေးကိုဝတ်ထားသည် ။ ပခုံးပေါ်တွင် ဂျင်းကုတ် မီးခိုးရောင်လေး ခြုံထား၏။ သီချင်းဆိုရင်း ထိုဂျင်းကုတ်ကလေးက စင်ပေါ်မှာ လျှောကျ နိုင်သည် ။ သူမဆိုသည့် သီချင်းက မြူးသည် သွက်သည် အကလည်း လှသည် အမူအရာလည်း လှသည် ။

သူမ ဘာသီချင်းတွေများ ဆိုမည်နည်း။

‘တစ္ဆေအနမ်း’

ရုတ်တရက် မီးမှောင်ပြီး အနီရောင်မီးဖျော့ကလေးသာ ပြေးလာကာ ကာရာအိုကေ တီးလုံး ကား ချောက်ချားဖွယ်ရာလေး ထွက်လာ၏။

ထူးအိမ်သင်၏ ပြောင်မြောက်လှသော သီချင်းဟု သူထင်မှတ်ထားသည် ။ ထိုသီချင်းကို ညတိတ်ဆိတ်နေလျှင် ဖွင့်ပါက ပို၍ ကြက်သီးထဖွယ်ရာ ကောင်းလှ၏။

‘ညညတွေထဲ . . .သွေးပျက်နေဆဲ တံခါးခေါက်လိုက်သလားကွယ် . . .အခန်းရဲ့ အပြင်ဘက်က တိတ်တဆိတ်ခြေလှမ်းများ . . .အား . . .ခြောက်လှန့်နေတယ် . . .’

ခြေလှမ်းဆက်လျက် ကြောက်နေသည့် မျက်လုံးဝိုင်းများက ပီပြင်လျက် လေအဝေ့တွင် လွင့် သွားသည့် ဆံပင်များကား မျက်နှာ၌ အနည်းငယ်ဖုံးသွားသော်လည်း ခေါင်းငဲ့၍ ပင်မဖယ်ရှား။

‘အသက်မဲ့နေတဲ့ . . .မင်းအကြည့်တွေနဲ့ နှလုံးသားအား ဖမ်းစားထားတယ် . . .အခန်းရဲ့ ထောင့် အမှောင်ထဲက စကားပြောသံများ လား . . .အား . . .ထိတ်လန့်နေဆဲ . . .စိတ္တဇညေ . . .

သူမ၏ ရှုတတ် အသံလေးကား အဆွဲအငင်ကောင်းသကဲ့သို့ အောင်မြင်မှုလည်း ရှိသည် ။ ဖန်ခွက်သံ ပန်းကန်သံများ ပင် တိတ်သွား၏။

အို . . .ဘယ်လောက် တီထွင်မှုကောင်းတဲ့ ဉာဏ်လေးလဲ။

ရုတ်တရက် မီးလင်းသွား၏။ တီးလုံးကြမ်းကြမ်းလေး ထွက်ပေါ်လာသည် ကို မနားတမ်း ကလိုက်သည် ။ ခြေထောက် အနုတ်အသိမ်းအလွန် လှ၏။ သူများ တွေလို တင်ပါးလေး ယမ်းဒူးလေးလှုပ် ကာမကဘဲ ဝမ်းတူးစည်းချက်နှင့်အညီ ကျအောင် ခြေအသိမ်းအချီလေးမှာ လှပလွန်းလှ၏။

‘သွေးစုပ်တဲ့ မင်းရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေက . . .အရိပ်တွေလို လေလွင့်သွား . . .တစ္ဆေအနမ်း . . . အေးစက်စက် ဓားသွားတစ်လက်ရဲ့ အနမ်း . . .တစ္ဆေအနမ်း . . .

မိုးကောင်းကင်ကြီး အက်ကွဲ လွင့်စဉ်သွားအောင်အထိ အော်လိုက်သည့် အသံကား ဖြိုးဝေ၏ ရင်ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေသည် ။

‘နှလုံးသားများ ရူးသွပ်သွားမယ့်အနမ်း . . .တစ္ဆေအနမ်းအသွေးအသားများ ခန်းခြောက်သွား မယ့်အနမ်း . . .အချစ်ရဲ့ ကျိန်စာသင့်တဲ့ အန

မ်း...ဟာ...’

‘တော်ပါတော့ဟာ သူ့ရဲ့ ခြောက်ခံနေရတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ကြောက်တောင် ကြောက် လာပြီ’

ကပ်လျက်စားပွဲမှ ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက် စကားသံကြောင့် သူစိတ်တိုသွားသည်။ ။

တီးလုံးများ ဖြင့် သိမ်မွေ့စွာ ကသွားသောသူမ၏ သီချင်းဆုံးသွားမှ သက်ပြင်းမောကြီး ချလိုက်မိသည်။ ။

‘ဟင်’

သူနောက်ကျသွားပြီ။ ပန်းကုံးသုံးကုံးက သူမ၏ လည်မှာ ရောက်သွား၏။

‘ဟော’

နောက်တစ်ယောက်က ပန်းကုံး လေးငါးကုံး ခန့်ကို စုပြုံကိုင်ဆွဲကာ ဆွဲပေးပြန်၏။

‘ရှုပ်လိုက်တာကွာ၊ ဟေ့ စတတ်ပလာ’

သူက သူမလည်တိုင် ကြော့ကြော့လေးတွင် ရှုပ်ထွေးသွားမည်ကို မလိုလားပေ။

ကြည့်နေ။ ဖြိုးဝေတို့ လှအောင်ကိုလုပ်ပြမယ်။ ကုတ်အင်္ကျီထဲမှ ကိုးဆယ်တန်အထပ်လိုက် ထုပ်လိုက်၏။

‘ဟေ့ လာဦး’

စားပွဲထိုးကောင်ကလေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ။ ကိုးဆယ်တန်ကို တြိဂံပုံချိုး၍ ထိပ်ဖျားလေးများကို တွဲချုပ်စေသည်။ ။

‘နှစ်ချက်ချုပ်ကွာ ပြုတ်မထွက်အောင်’

ဒုတိယအပိုဒ်က စိုးလွင်လွင်ရဲ့ ခုနစ်စင်ကြယ်။

သူမသည် ယောက်ျားလေးသီချင်းများကို အဆိုများ ၏။

ဖြိုးဝေ ဒီစားသောက်ဆိုင်သို့ ညစဉ်လိုလိုရောက်လာသည် မှာ နှစ်ပတ်နီးပါးရှိနေလေပြီ။ သူမ တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ဆုချသည် ။

‘လှတယ်မဟုတ်လား’

သူ့ဘာသာသူ သဘောကျစွာဖြင့် စားပွဲထိုးကောင်ကလေးကို ပြောလိုက်သည် ။

ချိုးထားလိုက်၍ ပန်းကုံးမှာ အနည်းငယ်တိုသွားသည် ။ သူမက နေရင်း ယောက်ျားသားများက ပန်းကုံးလာစွပ်သည် ကို ခေါင်းလေးငုံပေးရှာသည် ။

‘ဟာကွာ’

တစ်ယောက်က ခါးမှာ ပတ်ပေးလိုက်စဉ် သူ့ရင်ထဲ တင်းခနဲဖြစ်သွားပြီး နီအစ်အစ်ဖြစ်နေသော ထိုယောက်ျားသား၏ မျက်နှာဆီသို့ လက်သီးနှင့် အချက်ပေါင်းများ စွာ ထိုးပစ်ချင်သည် ။

‘နီးခြင်းဝေးခြင်း ပညတ်များ ’တဲ့

‘ချစ်တဲ့ စိတ်က ဖမ်းစားတော့ ကိုကိုခေါ်ရင်လာမှာ ပေါ့ . . . အာရှတိုက်ကြီးတောင် . . .စိတ်ထဲက ကျဉ်းသယောင် . . .လွမ်းတဲ့ စိတ်က တွန်းပို့တော့ ကိုကိုခေါ်ရင်လာမှာ ပေါ့ . . .ပစိဖိတ် သမုဒ္ဒရာ ကန်အင်းလျား လောက်ပါ’

ရင်မှာ သိမ့်သိမ့်လေး ကြည်နူးသွားမိ၏။ သဘောသားသူ့အဖို့ ဤသီ

ချင်းလေးနှင့် လိုက်ဖက်ပြီး မိမိအား စောင်းဆိုသလားဟု ပင် ထင်မိသည် ။

သို့ဖြစ်၍ သူတစ်ခါမျှ မလုပ်ဖူးသော အလုပ်ကို လုပ်လိုက်သည် ။
ဘောလ်ပင်လေးထုတ်ယူကာ စားပွဲထိုးထံမှ စာရွက်သေးလေး တောင်းလိုက်၏။ ကောင်ကလေးက ထသွားသောအခါ သူက ဆက်၍ ပင် ခေါက်ကာချုပ်နေ၏။

သူ့ကို တခြားစားပွဲဝိုင်းမှ သူများ အကဲခတ်နေမည်ကို သိသည် ။ သို့သော် ဂရုမစိုက်။

‘သွေးကြောထဲကစွမ်းအင်များ . . .ဟေ့ ကိုကိုဖန်ဆင်းပေးထားလား . . .ဝိုင်းခြားထားတဲ့ ခရီးမိုင်များ . . .လွယ်လွယ်ကျော်လွှားမေနဲ့လုံးသား . . . တွန်းအားလား . . .ခွန်အားလား . . .ယုံ ကြည်မှုလား . . .အကြင်နာတရားရဲ့ မှတ်ကျောက်လား . . အင်း . . .နီးခြင်း ဝေးခြင်းပညတ်များ ကို ကို တီထွင်ကာပြုစား . . .သိပ်ဝေးတော့လွမ်း . . .ပို . . .သိပ်နီးတော့ အချစ်ပို . . .သွေးကြောထဲက စွမ်းအင်များ . . .ကိုကို ဖန်ဆင်းပေးထားလား . . .

ကောင်ကလေးပြန်ရောက် လာပြီး သူအလိုရှိရာ စာရွက်လေးပေးလိုက်၏။ သူက စာတစ်ကြောင်းကို သွက်သွက်လေး ရေးလိုက်သည် ။

‘မေယမုံ ညစဉ်လာအားပေးသူကို အသိအမှတ်ပြုပါနော်။ ပွဲပြီးရင် တွေ့ချင်တယ်၊ စားပွဲ နံပါတ် သုံးမှာ ရှိတယ်၊ ဖြိုးဝေ’

စောစောက ကိုးဆယ်တန်ပုံစံခေါက်ကာ ကိုးဆယ်တန်ထဲ ရောချုပ်လိုက်၏။ ကောင်ကလေးကပြိုးကာ ရပ်ကြည့်နေ၍ သူက ကောင်ကလေးအား ကိုးဆယ်တန်တစ်ရွက် ပေးလိုက်သည် ။

‘ကျေးဇူးပါပဲ’

တိုးတိုးလေး တုံ့ပြန်ပြောသည် ကို ပြန်မကြည့်အားဘဲ စင်မြင့်ဆီသို့ လှမ်းလာလိုက်၏။

သူမ၏ မျက်လုံးများက မှတ်မိသည့် အရိပ်အယောင်ပြနေ၍ သူအား တက်သွား၏။

သီချင်းဆိုနေရင်း ခေါင်းလေးကို ညွတ်ပေးလိုက်သည် ။

အဖုအပိန့်နှင့် ဝက်ခြံတင်းတိတ် ကင်းစင်သည့် မျက်နှာနုလေးကို ညစဉ်ပန်းကုံးစွပ်တိုင်း တွေ့နေရသည့်တိုင်အောင် မရိုးနိုင်ပေ။

‘လှလိုက်တာကွယ်’

နှစ်ကိုယ်ကြား တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်မိသည် ။ သူမ သီချင်းဆိုနေရင်း ခေါင်းလေး ညိတ်လိုက်၏။

ရင်မှာ တလုပ်လုပ်ကလေး ကြည်နူးမိသည် ။ အနားမှ မခွာချင်။

သို့သော် ...

စားပွဲသို့ ပြန်လာသောအခါ ရုတ်တရက် မျက်လုံးပြူးသွား၏။ မိခင် ဒေါ်ခင်စိန်ရီ။

‘မေမေ ဘယ်ကလှည့်လာသလဲ’

ပျက်သွားသော မျက်နှာကိုထိန်းကာ ပြုံးဖြဖြမေးလိုက်၏။ မိခင်က လည်း ပြန်ပြုံးလိုက်သည် ။

‘ဖြိုးအမေပဲ မလျင်ဘဲနဲ့ အမေ မလုပ်ဘူး၊ မေမေ့ဆီကငွေတွေက သူ့အတွက်လား’

‘အစစ်ပေါ့၊ ဒါနပြုလုပ်ပြီလေ သာဓုခေါ်ပါမေမေ ဖြိုးက အမျှပေးမ

ယ်’

‘တော်စမ်း ဖြိုးရယ်’

မိခင်၏ မျက်လုံးများကား စင်မြင့်ပေါ်ရောက်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်
လိုက်သည်။ ။

မိခင်လာမှ သူမကလည်း အင်္ဂလိပ်သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆိုကာ မြူးကြွ
စွာ ကနေ၏။

‘ခေါင်းအူလိုက်တာဖြိုးရယ် လာပြန်မယ်’

‘မေ့နော် မေ့မေ့ဘာသာပြန်၊ ဖြိုးဒီမှာ သီချင်းနားထောင်နေတာ’

‘ထမင်းမစားရသေးဘူးမဟုတ်လား၊ ဖြိုးကို မေမေ စိတ်မချဘူး’

‘ဖြိုးက ကလေးမှ မဟုတ်တာ၊ မေမေ မညစ်နဲ့ ကွာ’

‘မေမေ မကြိုက်ဘူး’

‘ဖြိုးနားလည်ပါတယ်၊ ဖြိုး သီချင်းဝါသနာပါတာ မေမေသိသားပဲ’

ဒေါ်ခင်ရီစိန် တစ်ချက်ငေးသွားသည်။ ။ ဤသားငယ်သည် တွေ့သည့်
နေရာတွင် ပျော်ပျော် နေတတ်ပြီး သီချင်းလေးများကို ဝါသနာပါတတ်
၏။

‘ဒါဆို ပြီးရော လုံးဝမငြိစေနဲ့ နော်’

‘စိတ်ချ’

‘ကတိနော်’

‘စစ်ကတိပါမေရာ’

မိခင်ထွက်သွားသောအခါမှ စင်မြင့်ရှိရာသို့ စိတ်ပျက်စွာ လှမ်းကြည့်

မိလိုက်သည် ။

သူမမရှိတော့ပေ။ ကိစ္စမရှိ နောက်တစ်ယောက်ပြီးမှ ပြန်တောင်းဆို
မည်။
